

25) Pochybnost

V kalendáři už se březen přesypal do druhé poloviny, když k nám konečně dorazila zima.

„Už mám úkoly hotové, můžu si jít ven postavit sněhuláka?“ ozval se náš desetiletý Martin. Vlastně to ani nebyla otázka, jen takové zdvořile formální oznámení, kam jde. Zahučela jsem svoje „ale jo“ a ještě než doznělo, klaply dveře. Za dvě hodiny se syn objevil do hloubi duše spokojený a do hloubi spodního prádla promočený.

„Pojď se na něj podívat,“ táhl mě k oknu a s hrdostí mi ukazoval hotové dílo.

„Zdeněk mi musel pomoci s poslední koulí, jinak bych ji snad ani nahoru nedostal. Že je pěkněj, vid’?“

„Moc pěkněj. Jen jestli vydrží.“

„To chvíli potrvá, než roztaje.“

„Spíš ho někdo rozbije.“

„Hm, no jo,“ zamyslel se, pak otevřel okno a vyklonil se z něj.

„Honzo,“ zařval, „běda vám, jestli mi toho sněhuláka rozbijete. Ručíš mi za něj, je ti to jasný? Jak ho někdo zničí, tak si mě nežádej!“

Autoritativní vystoupení mého jinak velice mírumilovného syna mě dost překvapilo. Poslala jsem ho převléknout a než jsem udělala čaj, ležel sněhulák v troskách.

„To je hrozný,“ naštvál se Martin, „tady vůbec nic nevydrží. A takovou mi dal práci.“

Bylo mi smutno spolu s ním. Co mu na to mám odpovědět? Že je lepší tvořit než ničit? Že i já tady na sídlišti považuji za malý zázrak, není-li ve skalce druhý den po vypletí aspoň jeden papír, nedopalek cigarety či obal od žvýkačky?

Do branky myšlenek se mi zákeřně vplížila má stará známá – paní Pochybnost. Poťouchle se mě ptá, zda se výchovou svých dětí k ohleduplnosti, snášenlivosti

a slušnosti nedopouštím omylu. Jízlivě mi připomíná, že život velkoměsta dětem stejně brzo ukáže hlavně rub této mince.

Vždyť kdo z nervózních dospělých zvolí slušné „běž si prosím tě hrát kousek dál“ před klasickým „koukej, ty hajzle, i s tím míčem odtud vypadnout nebo si tě vypůjčím“?

Žije tu příliš mnoho lidí na příliš těsném kousku země na to, aby si chtěli být blíž a usmívat se na sebe. Vadí mi to. Nechci mít děti ani agresivní ani bábovky. A tak balancuji na visutém laně výchovy a na mou vyrovnávací tyč usedají problémy hned na jednu, hned na druhou stranu. Snažím se ušlápnuté popíchnout a agresivitu mírnit.

Jsou ovšem chvíle, kdy nedostatek průbojnosti komplikuje člověku život – jako třeba mně při výletu s dětmi na Matějskou pouť.

„Dobrá,“ řekla jsem unaveně svým dvěma škemrajícím ratolestím, „kupte si ještě jízdenku na labuť. Ale musíte si svou labuť vybojovat sami, já se o ni s nikým rvát nebudu.“ „Jasně, mami,“ a už letěli k pokladně. Po třech marných pokusech zabrat volného poutového ptáka se konečně podařilo Jirkovi do jednoho vklouznout. Jenže v těsném závěsu za ním se přihnala paní s chlapcem v náručí, mého syna vyhodila a Jirka coby poslušné dítě neodporoval a vystoupil. Byla to rána pod pás.

Snad bych takové chování pochopila u čtrnácti- či šestnáctiletého kluka, který si na slabších hojí vlastní sebevědomí, ale u matky s dítětem??!! S nohama bolavýma od dlouhého přešlapování jsem se naštvala k bodu varu.

„To je od vás pěkně sprosté vyhodit dítě, které už se tu tři jízdy pokouší dostat do labutě,“ rozčílila jsem se a přidala všeprobodávající pohled. Silnější kalibr zásadně nepoužívám, zvláště ne před dětmi. Zamumlala něco, že ona už je tu taky dlouho, a mně bylo jasné, že mi nezbývá, než jít lovit labuť spolu se svými potomky.

Vytvořili jsme nepropustnou rojnici a za použití loktů se konečně děti vznášely v halasu pouťové muziky a barevného vření. Na cukrovou vatu se naštěstí stála obyčejná česká fronta. V ní se uklidnila má rozčeřená hladina vzteku. Domů jsme se sice vraceli upatlaní a unavení, ale celkem spokojení. Až na to, že mi celou cestu šlapala na otačené nohy Pochybnost a dohala do mě svoje otrávené trny s otázkou, zda ta paní s chlapcem v náručí přece jen nevychová své dítě pro život lépe než já.